

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 06 września 2022 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej M. G. reprezentowanej przez matkę B. S.

przeciwko L. G.

o alimenty

1. **Zasądza od pozwanego L. G.** na rzecz małoletniej powódki M. G. rentę alimentacyjną w kwocie 600 zł (sześćset złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 01.12.2021 roku, płatną z góry do 15-tego dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki B. S.;

2. Nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi.

sędzia Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 25.11.2021 r. przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki wniosła o zasądzenie od L. G. na rzecz małoletniej M. G. renty alimentacyjnej w kwocie po 600 zł miesięcznie, płatnej z góry do 15-tego dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że małoletnia pochodzi z nieformalnego związku B. S. i L. G.. Rodzice dziecka zamieszkiwali wspólnie do czasu, gdy pozwany został osadzony w Zakładzie Karnym. Małoletnia powódka ma obecnie 2 lata, a w związku z jej naturalnym rozwojem, jej potrzeby ciągle rosną. Matka małoletniej utrzymuje się obecnie ze świadczeń socjalnych i alimentów na pozostałe dzieci, pochodzące z jej poprzedniego związku.

W odpowiedzi na pozew, datowanej na dzień 19.12.2021r. L. G. wskazał, że obecnie przebywa w Zakładzie Karnym we W. i nie pracuje, a nadto podniósł, że z posiadanych przez niego informacji wynika, że może on nie być biologicznym ojcem małoletniej powódki M. G., w związku z czym domaga się przeprowadzenia badań DNA.

W kolejnych pismach pozwany konsekwentnie wskazywał, że istnieje możliwość, że nie jest on ojcem dziecka, że został oszukany przez matkę małoletniej, która utrzymywała stosunki z innymi mężczyznami, a nadto która okradła go z pieniędzy i sprzedała jego samochód oraz domagał się przeprowadzenia badań DNA na okoliczność pochodzenia dziecka.

Postanowieniem z dnia 15.06.2022 r. oddalono wniosek pozwanego L. G. z dnia 22.04.2022 r. o wyłączenie sędzi Katarzyny Szymczewskiej od rozpoznawania niniejszej sprawy.

Postanowieniem z dnia 21.07.2022 r. odrzucono zażalenie pozwanego na postanowienie o oddaleniu wniosku o wyłączenie sędziego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. G. i B. S. pozostawali ze sobą w nieformalnym związku od sierpnia 2018 r. i zamieszkiwali wspólnie. Dnia (...) urodziła się małaletnia M. G.. Pozwany L. G. uznał swoje ojcostwo wobec małaletniej przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w B.. Rodzice małaletniej zamieszkiwali wspólnie do marca 2020 r., kiedy to pozwany został osadzony w Zakładzie Karnym. W tamtym okresie pozwany nie miał żadnych wątpliwości co do swojego ojcostwa, a nadto uczestniczył w pokrywaniu kosztów utrzymania małaletniej powódki.

dowód: odpis aktu urodzenia /k. 4/, wydruk danych z systemu PESEL-SAD /k. 11-14v/, zeznania B. S. /k. 48-48v, 50-płyta CD/

We wspólnym gospodarstwie domowym z małaletnią zamieszkuje obecnie 5 osób, tj. jej matka oraz trójka dzieci B. S. z poprzedniego związku, w tym jej 19-letnia córka i jej dziecko. Małaletnia zamieszkuje w wynajmowanym domu o powierzchni 80m², za który B. S. uiszcza czynsz w wysokości 200 zł miesięcznie, a który ogrzewany jest węglem i drewnem, co generuje koszt około 500 zł miesięcznie. Pozostałe miesięczne wydatki związane z utrzymaniem lokalu wynoszą: prąd - 250 zł, woda - 70 zł, butla gazowa - 75 zł, wywóz odpadów komunalnych - 206 zł. Udział małaletniej we wszystkich tych kosztach wynosi 217 zł miesięcznie (1.301 zł/ 6 os.). Na zakup wyżywienia i środków higieny, czystości oraz chemii gospodarczej dla całej rodziny B. S. przeznaczają co miesiąc około 3.000 zł, czyli 500 zł na osobę. Koszt zakupu odzieży, obuwia i zabawek dla małaletniej M. wynosi 200 zł miesięcznie. Matka małaletniej stara się chociaż raz w miesiącu zapewnić córce atrakcje w postaci wyjścia do sali zabaw czy na basen, a nadto ponosi wydatki na jej leczenie, w tym stomatologiczne i zakupuje leki na sezonowe infekcje. Pełne miesięczne usprawiedliwione koszty utrzymania małaletniej powódki wynoszą co najmniej 1.200 zł.

dowód: zeznania B. S. /k. 48-48v, 50-płyta CD, 77v, 79-płyta CD, 133v, 135-płyta CD/

B. S. nie posiada wyuczonego zawodu, obecnie jednak zatrudniona jest bez umowy jako sprzedawca i co do zasady uzyskuje z tego tytułu dochód w wysokości minimalnego wynagrodzenia krajowego, przy czym ostatecznie wysokość wynagrodzenia zależy od przepracowanych godzin. Nadto przedstawicielka ustawowa małaletniej powódki pobiera alimenty i świadczenia socjalne na małaletnie dzieci w łącznej wysokości 2.800 zł miesięcznie

dowód: zeznania B. S. /k. 48-48v, 50-płyta CD, 77v, 79-płyta CD, 133v, 135-płyta CD/

L. G. z zawodu jest mechanikiem samochodowym i posiada prawo jazdy kat B oraz C+E. Poprzednio pozwany zatrudniony był jako kierowca samochodów ciężarowych w transporcie międzynarodowym i uzyskiwał z tego tytułu wynagrodzenie w wysokości co najmniej 3.000 zł netto miesięcznie. Obecnie ojciec małaletniej przebywa w Zakładzie Karnym, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności, a prognozowany koniec odbywania kary przypada na lipiec 2025 r. Pozwany obecnie nie jest zatrudniony w ZK i nie osiąga żadnych dochodów. Poza małaletnią powódką L. G. nie posiada na swoim utrzymaniu innych osób.

dowód: zaświadczenia z ZK W. /k. 61, 90/, zeznania L. G. /k. 48v, 50-płyta CD, 77v-78, 79-płyta CD, 133v, 135-płyta CD/.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania stron.

Co do zasady zeznania B. S. nie wzbudziły wątpliwości Sądu, albowiem były one jasne, szczere i logiczne, a nadto korelowały z pozostałym zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym. W ocenie Sądu zarówno zakres potrzeb małaletniej, wskazany przez przedstawicielkę ustawową powódki jak i koszty ich zaspokojenia odpowiadają przeciętnym potrzebom dzieci w wieku małaletniej powódki i kosztom ich zaspokojenia, znanym Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom B.

S. w zakresie ilości opału jaki potrzebny jest do ogrzania zajmowanego przez nią domu uznając, że w ciągu całego roku zarówno na ogrzanie domu w sezonie grzewczym jak i podgrzanie wody w sezonie letnim zużywa ona około 2-3 przyczepy drewna i 3-4 tony węgla.

Oceniając zeznania L. G. Sąd ograniczył się jedynie do tych jego wypowiedzi, które dotyczyły okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy tj. wysokości kosztów utrzymania małoletniej powódki oraz możliwości zarobkowych matki dziecka i jego samego. W tym zakresie Sąd dał zaś wiarę zeznaniom pozwanego jedynie częściowo co do podejmowania przez niego pracy w transporcie międzynarodowym, ponoszenia części kosztów utrzymania małoletniej powódki i jej matki, w okresie gdy zamieszkiwał on wspólnie z B. S., podejmowania przez matkę małoletniej pracy zarobkowej oraz co do nieposiadania na swoim utrzymaniu innych osób. Sąd nie dał natomiast wiary pozwanemu co do osiągania przez B. S. dochodów z nielegalnych źródeł, albowiem okoliczności tej w żaden sposób nie udowodnił, a sama przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki zaprzeczyła, aby trudniła się handlem papierosami lub narkotykami czy też prostytutką.

Postanowieniem wydanym w toku rozprawy z dnia 06.09.2022 r. na podstawie art. 232² § 2 pkt. 1, 2, 3, 5 i 6 k.p.c. Sąd pominął wnioski dowodowe L. G. o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków D. P., J. P. i S. J. oraz dowodu z badań polimorfizmu DNA. Sąd co prawda podjął próbę wezwania zawnioskowanych przez pozwanego świadków, kierując korespondencję na wskazane przez niego adresy, jednak żaden ze świadków korespondencji tej nie odebrał, pomimo jej awizowania. Ostatecznie zaś – w oparciu o oświadczenie samego pozwanego złożone na rozprawie w dniu 06.09.2022 r. – Sąd uznał, że okoliczności na wykazanie których pozwany domagał się przeprowadzenia dowodu z zeznań tych świadków, pozostają bez związku z przedmiotem niniejszego postępowania i bez znaczenia dla jego rozstrzygnięcia, a nadto zmierzają do przedłużenia postępowania. Natomiast w świetle okoliczności wynikających z odpisu aktu urodzenia małoletniej M. G. (dokument o nr (...)) z dnia 08.07.2019r., przedłożonego do akt niniejszej sprawy oraz art. 3 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego z dnia 28 listopada 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1741 ze zm.), w myśl którego akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych, Sąd uznał wniosek o przeprowadzenie dowodu z badań polimorfizmu DNA za niedopuszczalny. Jednocześnie Sąd pouczył pozwanego o treści art. 78 k.r.o. i wypływającym z niego uprawnieniu L. G. do wytoczenia przed sądem osobnego powództwa o ustalenie bezskuteczności uznania ojcostwa.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również odpis aktu urodzenia małoletniej powódki. Jako dokument urzędowy zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowił on dowód tego, co zostało w nim w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo małoletniej M. G. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego

utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Na wstępie należy zauważyć, że przedmiotem niniejszego postępowania mogło być i było wyłącznie rozstrzygnięcie w przedmiocie roszczenia małoletniej powódki względem pozwanego o alimenty. Podstawą obciążenia pozwanego obowiązkiem alimentacyjnym wobec małoletniej M. był zaś zapis aktu stanu cywilnego w postaci odpisu aktu urodzenia małoletniej o nr (...) z dnia 08.07.2019r. z którego wynika wprost, że pozwany L. G. jest ojcem małoletniej M. G.. Jest to dokument urzędowy, który w myśl art. 3 ustawy Prawo o aktach stanu cywilnego z dnia 28 listopada 2014 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1741 ze zm.), stanowi wyłączny dowód zdarzeń w nim stwierdzonych. W związku z tym Sąd jest związany jego treścią i będzie nią związany do momentu wykazania jego ewentualnej niezgodności z prawdą w toku odrębnego postępowania sądowego – opartego na treści art. 78 k.r.o., w myśl którego mężczyzna, który uznał ojcostwo, może wytoczyć powództwo o ustalenie bezskuteczności uznania w terminie roku od dnia, w którym dowiedział się, że dziecko od niego nie pochodzi. Na dzień wydania wyroku w niniejszej sprawie pozwany L. G. był i nadal jest ojcem małoletniej powódki M. G..

Przechodząc zaś do meritum sprawy, wskazać należy, że wysokość renty alimentacyjnej należnej od pozwanego powódce jest wypadkową usprawiedliwionych kosztów utrzymania dziecka i możliwości majątkowych obojga jej rodziców. I tak ustalając wysokość kosztów utrzymania małoletniej M. Sąd miał na uwadze, że ma ona obecnie 3 lata, co do zasady jest dzieckiem zdrowym, chorującym jedynie na sezonowe infekcje tj. angina i okresowo korzystającym z wizyt u lekarza stomatologa, a nadto, że w toku postępowania matka małoletniej nie podnosiła, by M. posiadała jakiegokolwiek szczególne wymagania w zakresie żywienia, higieny czy pielęgnacji. Następnie Sąd zważył, że córka pozwanego nadal znajduje się w okresie intensywnego rozwoju, przez co wydatki na zaspokojenie niektórych jej potrzeb tj. zakup odzieży czy obuwie, są co do zasady wyższe niż w przypadku starszych dzieci czy też osób dorosłych. Z uwagi na wiek dziecka Sąd za zasadne uznał także ponoszenie wydatków zakup zabawek dla małoletniej czy też jej rozrywkę, w postaci wyjść do sali zabaw, na basen itp. Za oczywiste Sąd uznał także, że konieczne jest zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych małoletniej oraz że winna ona pokrywać przypadający na nią udział w związanych z tym kosztach. Zgodnie bowiem z zasadami współżycia społecznego koszty utrzymania lokalu mieszkalnego obciążają każdego z zamieszkujących go domowników w równym stopniu. Sąd miał przy tym na uwadze, że w toku postępowania B. S. przyznała, że wraz z nią i małoletnią M., zamieszkują obecnie 4 inne osoby, w tym trójka jej dzieci z poprzedniego związku i wnuczka. Oznacza to, że koszty utrzymania wynajmowanego przez nich domu o pow. 80m², obejmujące czynsz, opłaty za ogrzewanie, wywóz odpadów komunalnych, media i gaz, winny być dzielone na 6 osób. Ustalając wysokość poszczególnych z tych wydatków Sąd opierał się co do zasady na zeznaniach B. S., złożonych w toku rozprawy z dnia 01.03.2022r. albowiem podawane przez nią kwoty były niewygórowane i odpowiadały swojej wysokością przeciętnym wydatkom ponoszonym w wieloosobowych gospodarstwach domowych na opłacenie rachunków, znanym Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Jedynie ustalając wysokość kosztów ogrzewania Sąd oparł się na własnej wiedzy w zakresie przeciętnej ilości opału zużywanego w lokalach o powierzchni zbliżonej do domu zajmowanego przez małoletnią powódkę i jej rodzinę, posiadanej w związku z prowadzeniem innych spraw jak i na własnym doświadczeniu życiowym, oraz na powszechnie dostępnej wiedzy na temat aktualnych cen węgla i drewna. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że w toku rozprawy z dnia 01.03.2022 r. B. S. sama przyznała, że celem zakupu żywności, środków higieny, czystości i chemii gospodarczej dla wszystkich członków 6-osobowego gospodarstwa domowego przeznaczona ona kwotę 3.000 zł miesięcznie, przy czym godzi się zauważyć, że w ocenie Sądu wydatki te najprawdopodobniej są w chwili obecnej nawet wyższe, albowiem od czasu tej rozprawy upłynęło już ponad 6 miesięcy, a w tym okresie w znaczny sposób wzrosły ceny popularnych towarów, w szczególności zaś koszty żywności.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że aktualne całkowite miesięczne koszty zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb małoletniej M., wynoszą co najmniej około 1.200 zł. Kwota ta nie tylko nie odpowiada przeciętnym kosztom utrzymania dzieci w wieku małoletniej powódki, znanym Sądowi w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, ale także zgodna jest z zasadą równej stopy życiowej, obowiązującą pomiędzy rodzicami i dziećmi, a ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe rodziców. W toku niniejszego postępowania ustalono bowiem, że B. S., zatrudniona jest jako sprzedawca, a jej zarobki z tego tytułu oscylują w granicach minimalnego wynagrodzenia krajowego. Godzi się w tym miejscu zauważyć, że matka małoletniej powódki, poza samą powódką, posiada na swoim utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci z poprzedniego związku, na rzecz których otrzymuje świadczenia alimentacyjne.

Ustalając możliwości zarobkowe pozwanego Sąd miał na uwadze, że pozwany, będąc świadomym ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Zaznaczyć przy tym należy, iż obowiązek łożenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

Następnie Sąd zważył, że choć w toku niniejszego postępowania L. G. sam przyznał, że przed osadzeniem go w Zakładzie Karnym, zatrudniony był jako kierowca w transporcie międzynarodowym i z tego tytułu osiągał zarobki w wysokości nawet od 8.000 zł miesięcznie, to jednak z wiedzy i doświadczenie Sądu, posiadanej w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, w toku których kierowane były zapytania do Powiatowych Urzędów Pracy w W. i powiatach ościennych o oferty pracy dla osób posiadających prawo jazdy kat. B, C+E oraz doświadczenie w pracy w charakterze kierowcy w transporcie międzynarodowym wynika, że realne przeciętne wynagrodzenia (bez diet) w tym sektorze kształtują się na poziomie kwoty od 3.000 zł netto miesięcznie. W tych okolicznościach Sąd uznał, że możliwości zarobkowe L. G. w rozumieniu art. 135 § 1 k.r.o. wynoszą ok. 3.000 zł netto miesięcznie.

Sąd nie pominął oczywiście faktu, że aktualnie L. G. przebywa w Zakładzie Karnym we W., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności, a jej koniec przewidywany jest na lipiec 2025 r. Co więcej, pozwany nie jest zatrudniony i nie osiąga obecnie żadnych dochodów. Niemniej w ocenie Sądu w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie przepis art. 136 k.r.o., w myśl którego jeżeli w ciągu ostatnich trzech lat przed sądowym dochodzeniem świadczeń alimentacyjnych osoba, która była już do tych świadczeń zobowiązana, bez ważnego powodu zrzekła się prawa majątkowego lub w inny sposób dopuściła do jego utraty albo jeżeli zrzekła się zatrudnienia lub zmieniła je na mniej zyskowne, nie uwzględnia się wynikłej stąd zmiany przy ustalaniu zakresu świadczeń alimentacyjnych. Dobrowolne i umyślne popełnienie przez pozwanego czynu karalnego, skutkujące wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności i tym samym utratą przez niego możliwości pracy, niewątpliwie określić można jako dopuszczenie się przez pozwanego do utraty prawa majątkowego. Od wielu lat stanowisko takie wyrażane jest zresztą konsekwentnie w judykaturze. W uchwale z dnia 26.05.1995r. wydanej w sprawie sygn. III CZP 178/94 Sąd Najwyższy wskazał, że możliwości zarobkowe zobowiązanego do alimentacji, który odbywa karę pozbawienia wolności i nie jest zatrudniony, ustala się według zasad określonych w art. 135 k.r.o. (uchwała SN (7) z 26.5.1995 r., sygn. III CZP 178/94, OSNC 1995, Nr 10, poz. 136), zaś Sąd Apelacyjny w Warszawie w swym postanowieniu z 25 kwietnia 2013 r., sygn. VI ACz 864/13 stwierdził, że ocenę możliwości zarobkowych zobowiązanego można odnosić do czasu, kiedy strony żyły jeszcze we wspólnym gospodarstwie domowym, w szczególności, jeśli zobowiązany nie przedstawi twierdzeń mogących uzasadniać i usprawiedliwiać spadek obecnych dochodów oraz wzrost kosztów utrzymania przychodu, w relacji do lat poprzednich. W konsekwencji należało przyjąć, że możliwości zarobkowe pozwanego, który odbywa karę pozbawienia wolności za przestępstwa umyślne (jak np. kradzieże i oszustwa kwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k.) ocenia się w taki sam sposób jak gdyby przebywał na wolności.

Reasumując, w sytuacji kiedy małoletnia powódka nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jej alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o., zaś obowiązek ten obciąża rodziców małoletnich w stopniu uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 129 § 2 k.r.o.) i ustaliwszy w toku niniejszego postępowania, że usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniej M. G. wynoszą 1.200 zł miesięcznie, a możliwości zarobkowe pozwanego L. G. równe są kwocie 3.000 zł netto miesięcznie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz małoletniej powódki alimenty w kwocie 600 zł miesięcznie, stanowiących 50% całkowitych kosztów zaspokojenia jej usprawiedliwionych potrzeb.

W ocenie Sądu, nawet po uiszczeniu przez pozwanego alimentów w zasądzonej wysokości, stanowiących de facto 20% jego możliwości zarobkowych, będzie on nadal dysponował wystarczającymi środkami aby zgodnie z zasadą równej stopy życiowej, pokryć własne usprawiedliwione koszty utrzymania. Choć bowiem w chwili obecnej, wszelkie potrzeby L. G. zaspakajane są przez Państwo, to jednak oczywiste jest, że po opuszczeniu Zakładu Karnego, będzie on to musiał robić samodzielnie.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekła w pkt 2 wyroku. Strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Sąd, mając natomiast na uwadze sytuację materialną pozwanego, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami sądowymi.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Katarzyna Szymczewska